

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wyrhoben administratiwen syd — Wykładnia art. 311 ust. 1 pkt 1, art. 314 i art. 320 ust. 1 akapit pierwszy oraz ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — System opodatkowania procedury marży realizowanej przez podatnika-pośrednika, gdy dokonuje on przywozu towarów używanych na terytorium Wspólnoty — Pojęcie „towarów używanych” i znaczenie, dla tego pojęcia, możliwości konkretnej identyfikacji danych towarów — Chwila, w której powstaje prawo do odliczenia ulgi w podatku VAT na rzecz podatnika-pośrednika — Skutek bezpośredni art. 314 dyrektywy

Sentencja

- 1) Artykuł 314 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że procedura marży nie ma zastosowania do dostaw towarów takich jak używane części do pojazdów samochodowych, które zostały osobiście zaimportowane do Unii Europejskiej przez podatnika-pośrednika na podstawie zasad ogólnych podatku od wartości dodanej.
- 2) Artykuł 320 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu przewidującemu przeniesienie na późniejszą dostawę podlegającą zasadom ogólnym podatku od wartości dodanej prawa podatnika-pośrednika do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego na podstawie rzeczonych zasad przy przywozie towarów innych niż dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki.
- 3) Artykuł 314 oraz art. 320 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 2 dyrektywy 2006/112 mają skutek bezpośredni, który uprawnia jednostkę do powoływania się na nie przed sądem krajowym w celu wyłączenia stosowania uregulowania krajowego, które jest niezgodne z tymi przepisami.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Luksemburg) — David Claes przeciwko Landsbanki Luxembourg SA, w likwidacji

(Sprawy połączone od C-235/10 do C-239/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 98/59/WE — Zwolnienia grupowe — Rozwiązanie umowy o pracę ze skutkiem natychmiastowym w następstwie orzeczenia sądowego zarządzającego rozwiązanie i likwidację pracodawcy będącego osobą prawną — Brak przeprowadzenia konsultacji z przedstawicielami pracowników — Zrównanie likwidatora z pracodawcą)

(2011/C 130/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Claes (C-235/10), Sophie Jeanjean (C-236/10), Miguel Rémy (C-237/10), Volker Schneider (C-238/10), Xuan-Mai Tran (C-239/10)

Strona pozwana: Landsbanki Luxembourg SA, w likwidacji

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Luksemburg) — Wykładnia art. 1, 2 i 3 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz. U. L 225, s. 16) — Przepisy krajowe przewidujące rozwiązanie umowy o pracę ze skutkiem natychmiastowym w następstwie stwierdzenia przez sąd upadłości wynikającej z zaprzestania działalności — Brak przeprowadzenia konsultacji z przedstawicielami pracowników przed przystąpieniem do zwolnień — Zrównanie likwidatora z pracodawcą

Sentencja

- 1) Artykuły 1–3 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do zaprzestania działalności przez podmiot będący pracodawcą w następstwie orzeczenia sądowego o zarządzaniu jego rozwiązaniem lub likwidacji z powodu niewypłacalności, nawet jeżeli prawo krajowe stanowi, że w razie takiego zaprzestania działalności umowy o pracę zawarte z pracownikami zostają rozwiązane ze skutkiem natychmiastowym.
- 2) Obowiązki wynikające z art. 2 i 3 dyrektywy 98/59 powinny być spełniane aż do czasu definitywnej utraty osobowości prawnej przez podmiot, którego rozwiązanie i likwidacja zostały zarządzone. Obowiązki ciężące na pracodawcy na podstawie tych artykułów powinny zostać wykonane przez kierownictwo podmiotu, o który chodzi, jeżeli kierownictwo to nadal funkcjonuje, nawet gdyby jego kompetencje w zakresie zarządzania tymże podmiotem były ograniczone bądź przez likwidatora podmiotu, jeżeli zarządzanie podmiotem zostało w całości przejęte przez tegoż likwidatora.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Hamburg (Niemcy) w dniu 18 stycznia 2011 r. — Eurogate Distribution GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-28/11)

(2011/C 130/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eurogate Distribution GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt